

Z obsahu:

Veliké znamení

Jan Pavel II. 14. srpna v Castel Gandolfo před modlitbou Anděl Páně.

– strana 2 –

Bratr Vavřinec od Zmrtvýchvstání

Bratr Vavřinec, který žil před 300 roky, ukazuje nám dodnes tu nejkratší možnou cestu k Bohu.

– strana 6 –

M. C. Putna – Poslední antiklerikál

Pražský publicista M. C. Putna napsal knihu o současných poměrech v naší církvi. Co se v knize můžete dočíst?

– strana 8 –

Přicházím jako bratr a přítel kardinála Tomáška

Rozhovor, který kardinál Bernardin Gantin poskytl v předposlední den své návštěvy pro Český rozhlas.

S laskavým souhlasem redaktorů Českého rozhlasu jej přinášíme i našim čtenářům.

– strana 11 –

Návštěva kardinála Bernardina Gantina v naší vlasti

strana č. 4

Veliké znamení

„Signum magnum apparuit in caelo...“ **A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zj 12,1).**

Milovaní bratři a sestry, zítra, v den slavnosti Nanebevzetí Blahoslavené Panny Marie, si budeme opakovat tato slova z knihy Zjevení sv. Jana. Právě jimi církve ukazuje v Marii na plné dovršení mesiánských očekávání. Uchráněná dědičného hříchu, aby se stala panenským chrámem pro vtělení Syna Božího, se Maria s celou svojí existencí stala velikým „znaméním“, které osvětluje cíl každého lidského bytí. V ní mohou věřící vidět uskutečněny přísliby spásy: osvobození od hří-

chu a důsledné vítězství nad smrtí.

Maria byla vzhledem k zásluhám Syna vznešeným způsobem vykoupěna, spolu s ním také zvítězila nad smrtí. Ve své víře prošla touž vnitřní cestou jako Spasitel. Křesťanský lid vnímal stále jasnějším způsobem, že takové totální společenství s osudem Ježíše se nemohlo nevyjádřit také v údělu na jeho konečné slávě, uznal nanebevzetí Mariino s duší i tělem.

Milovaní bratři a sestry, dnes pozvedáme svůj zrak ke Svaté Panně, která před námi, pozemskými poutníky, září v nebi „jako znamení jisté naděje a útěchy – až do doby, kdy nastane den Páně“ (Lumen gentium, 68). Maria nás doprovází na cestě životem a podpirá nás také v nejobtížnějších a nejsložitějších situacích.

Sv. Maxmilián Kolbe v lednu roku 1941, několik měsíců před svým mučednictvím napsal: „*Nechejme se vést Marií. Ať už po cestě upravené a pohodlné, nebo po té neschůdné a těžké... Pak nás naše pády nikdy neznechtí. Postačí pouze jediný úkon lásky. Lásky, která pochází ne ze sentimentu, ale z vůle, čili skutek nábožen-*

ské poslušnosti obětované právě Ji – a náš pád se tak přemění v ještě větší užitek“ (Dopis Fr. Cassiano Tetichovi, 19. 1. 1941).

Vědomí si možnosti spoléhat se na tuto pozornou a starostlivou Matku, obraťme se k ní s důvěrou:

Pod Tvou ochranou hledáme své útočiště, svatá Matko Boží: nepřezírej prosby nás, kteří jsme zkoušeni, a osvobod' nás od každého nebezpečí, Panno slavná a požehnaná“.

Radio Vaticana,
P. Josef Koláček, TJ, Řím

Církevní aktuality

□ Jan Pavel II. ze zdravotních důvodů odvolal mši svatou

Papež Jan Pavel II. musel v úterý 12. 8. odvolat mši svatou v Castel Gandolfo. Jak sdělil tiskový sál Vatikánu, Jan Pavel II. se necítil dobře.

Ve středu však papež přijal věřící k modlitbě Anděl Páně. V krátké promluvě hovořil o slavnosti Nanebevzetí P. Marie a o článku víry vyhlášeném v roce 1950 papežem Piem XII.

Papež Jan Pavel II. odjel ve středu 14. 8. nakrátko do nemocnice, aby se podrobil počítačové tomografii v nemocnici v Albanu, nedaleko Castel Gandolfo. Jednohodinová prohlídka dopadla negativně. Vedoucí lékař označil prohlídku za běžnou kontrolu. Podle vatikánské tiskové zprávy neprokázala prohlídka žádné příznaky onemocnění, zvláště v místech, kde byla v roce 1992 provedena operace střev.

Ve čtvrtek 15. 8. odřekl Jan Pavel II. účast na mši svaté při slavnosti Nanebevzetí P. Marie. Místo něho ji sloužil státní sekretář kardinál Angelo Sodano. Ten věřícím sdělil, že Jan Pavel II. ho požádal, aby ho zastoupil, proto-

že se dosud necítí dobře. Vpoledne se papež pomodlil s četnými věřícími obvyklou modlitbu Anděl Páně. Po ní oznámil obsah svého poselství ke Světovému setkání mládeže v Paříži v roce 1997. „Mistře, kde bydlíš? – Pojďte a uvidíte“. Těmito slovy začíná poselství ke 12. Světovému setkání mladých a obrací se na mládež všech světadílů. Paříž se má stát svědectvím víry pro všechny lidi, uvádí se v poselství.

□ Návštěva českého primase v rodných Jižních Čechách

Český primas a pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk navštívil o víkendu ve dnech 17. a 18. srpna Jižní Čechy.

V sobotu 17. srpna se v poledne zúčastnil tradičního představení „Pašijových her“ v Hořicích na Šumavě. Hořické Pašijové hry mají již velmi dlouhou tradici a letos je tomu právě 99 let, kdy byly poprvé nafilmovány, a tím zároveň vstoupilo toto představení do historie naší kinematografie jako první film natočený na našem území.

V okresním městě Český Krumlov se poté pražský arcibiskup setkal se starostou Ing. Janem Ondrušem a ve večerních hodinách byl hostem i na krumlovském otáčivém hledišti, kde zhlédl divadelní představení „Kráska a zvíře“.

Z Českého Krumlova pak český primas odjel v neděli ráno na Svatou Horu u Příbrami, kde v 9.00 celebroidl poutní bohoslužbu.

□ Islám je náboženství tolerance

V Káhiře se konala mezinárodní konference o islámu. Více než 150 zástupců z 90 zemí se shromáždilo v egyptském hlavním městě pod heslem: „Islám a budoucnost dialogu mezi civilizacemi“. V zahajovacím poselství napsal egyptský prezident H. Mubarak, že islám vyzývá k míru a dialogu a vystupuje proti násilí. Nový velkošejk Al-azharské univerzity M. Sayed Tantavi, nejvyšší teologická autorita sunnitského islámu, poukázal na to, že v Koránu existuje více než 1 700 míst, ve kterých se hovoří o „dialogu jako prostředku k dosažení dobra“.

Konference ať je poselstvím celému lidstvu, aby pochopilo, že islám je náboženstvím tolerance a mírové koexistence.

Mezi nemuslimskými četnými hosty konfederace byli koptský papež Šenuda III. a zástupce Vatikánu P. E. Renaud, prezident Papežského institutu pro arabská a islámská studia a bývalý generální představený Bílých otců. Zástupci Iráku, Iránu a Súdánu nebyli pozváni.

□ Výzva k hlubšímu oboustrannému porozumění s pravoslavnou církví

Papež Jan Pavel II. vyzval v neděli 11. srpna při modlitbě Anděl Páně katolické a pravoslavné věřící k většímu úsilí o plnou jednotu a k lepšímu oboustrannému porozumění. To, co je pravoslavné a katolické církvi společné, je základem nového jara křesťanství. S ohledem na rok 2 000 je nutné dosáhnout dalších ekumenických pokroků. V některých otázkách existují ještě rozdílná mínění, přesto se nesmí přehlédnout, že nás mnohem více věcí spojuje, řekl papež. ČBK

Liturgická čtení

1. čtení Jer 20,7–9

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést; byl jsi silnější než já, přemohls mě!

Celý den jsem na posměch, všichni se mi vysmívají.

Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násilí a zrušení; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem po celý den.

Řekl jsem si: „Nebudu se již o něho starat, nebudu již mluvit jeho jménem.“

Tu se (Hospodinovo slovo) stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.

2. čtení Řím 12,1–2

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: Přinášejte sami sebe v obět živou, svatou a Bohu milou!

To ať je vaše duchovní bohoslužba. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohublé a dokonalé.

Evangelium Mt 16,21–27

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, a třetího dne že bude vzkříšen.

Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!“

On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!“

Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši?“

Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

Myšlenka na neděli

BEZPEČNÁ CESTA

Zamyšlení nad úryvkem Mt 16,21–27

Zapři sám sebe a vezmi svůj kříž.

Téma, které Ježíš zařadil dnes do svého výkladu, nepatří k těm, která lidé rádi poslouchají. Možná že ani tobě nezní slova o utrpení příjemně. Připrav se na to, že bude řeč o nevyhnutelné, jediné cestě, kterou je možno jít za Ježíšem. Ale neodcházej, nevyhýbej se tomu. Bylo by to jen schovávání hlavy do písku.

Cesta utrpení, která stojí i před tebou, jakkoliv je bolestná i krutá, není neprošlapaná. Ještě dříve, než tě Ježíš vyzve, abys přivykl kříži, chce ti ukázat, jak bolestnou cestou kříže půjde nejprve On sám. Jako vševědoucí Bůh zná od počátku dopodrobna, co jej čeká mezi Getsemanskou zahradou a Kalvárií. Stále nosí před svým duchovním zrakem podrobný obraz toho, o čem lidé nechtějí raději ani slyšet. Ježíš jej stále vidí a stále jej přijímá. Umíš si to přestavit?

Ty dni se blíží a Pán ví, že musí včas přivést na to i své učedníky. Všechno to, co zatím viděli a slyšeli, všechno, čeho byli svědky a co sami prožili, bylo součástí této přípravy. Nyní nadešla chvíle, kdy jim Ježíš zcela otevřeně odhalí neúprosnou skutečnost blížící se smrti. Učedníci však **nechápu**. Je to však opravdu jen nepochopení? Když nerozuměli Mistrovým podobenstvím, říkali: *Pane, vylož nám to podobenství*⁽¹⁾. Ale jak vidíš, Petr se neobrací na Pána s žádnou otázkou. Naopak. Pokládá za svou povinnost, aby Ježíši **domluvil**. Dříve, než se pozastavíš nad jeho troufalostí, pokus se pochopit, co jej k tomu přivádí. Petr nejedná ze zlé vůle. Chtěl by dokonce tuto nepřijemnou záležitost vyřídit jen mezi čtyřma očima. Co jej k tomu přimělo?

Připomeň si události, které bezprostředně předcházely: záračná nasycení, příhoda na rozbořeném moři, Petrovo nadšené vyznání: *Ty jsi Pomazaný, Syn živého Boha*⁽²⁾. Za toto vyznání jej Pán dokonce před několika minutami blahoslavlil. A tento Petr **přesto** překvapivě **nesouhlasí**. Jak je to možné? A co když tak apoštol jedná nikoliv **přesto**, ale **právě proto**? Vytvořil si své představy o Mesiáši právě proto, že viděl jeho divy a zázraky, právě proto, že jej pokládá za Syna živého Boha, právě proto, že mu Mistr blahorečil, cítí se oprávněn vyslovit své námitky. Čím více se nám zdá, že stojíme blízko Bohu, tím autentičtější nám mohou připadat naše vlastní představy. Copak ti není Petrovo počinání známé z tvé vlastní zkušenosti? Nebereš

si také Pána stranou a nedomlouváš mu: „Bůh uchovej, Pane, to jsi tak snad nemyslel, jak bys mohl požadovat něco takového v dnešní době? Jsi-li tak mocný, proč bys nemohl vyjít vstříc našim představám a požadavkům, našim současným nárokům? Vytvořili jsme si je podle toho, co jsme viděli a slyšeli!“ Není to řeč tak mnohých, kteří podrobují své vlastní revizi samotné Boží slovo?

Poslechni si dobře, proč jsou takové návrhy, výhrady a námitky i pro dobrotivého Ježíše naprosto nepřijatelné: protože *sledují věci nikoliv božské, ale lidské*. Ježíš nepřišel dělat divy a zázraky proto, aby nám ulehčovaly a zpřijemňovaly život, jejich smyslem není odstraňovat nám z cesty každou překážku ani všechno to, co nám připadá obtížné. To, co Ježíš koná a mluví, má nám dosvědčit, že je Bůh, který je Pánem všeho, co existuje. Jeho divy a zázraky nám mají ukázat, že existuje řád, který se zcela vymyká našemu chápání, že vlastně jediné, co potřebujeme pochopit, je to, že mu **můžeme bezmezně důvěřovat, i když nechápeme**. Když se budeš snažit vméstnat božskou logiku do své lidské logiky, budeš přelévát oceán do důlku. Nepokoušej se redukovat své budoucí štěstí, ba ani cestu k němu na něco lidsky pochopitelného. To by bylo žalostné nicotné štěstí ve srovnání s tím, co ti Ježíš skutečně připravil jako svou *božskou věc*.

Nikdo tě nenutí, abys šel za Ježíšem. Ale chceš-li jít a přijít za Ním, nemůžeš jít po své, ani sebekrásněji vymyšlené cestě. Musíš **zapřít sám sebe**, odhodit tu svou, *lidskou* koncepci, kterou sis sestavil po svém, třeba s použitím jeho vlastních slov. Musíš **vzít svůj kříž na sebe**, nést jej, nikoliv jen pohodlně přepravit. Ježíš osvědčil tolikrát svou všemohoucí božskou moc, a přece si nedovolil použít žádnou zjednodušující alternativu, nýbrž vypil svůj kalich až do dna. Nebyl právě to opravdový důkaz jeho Božské moci, když v hodině své úplné lidské bezmocnosti a pokoření mohl prohlásit zcela popravdě: *Ano, já jsem král*⁽³⁾? Opř se o tuto jistotu, omluv se Ježíši za svá *domlouvání*, pokus se mu raději říct, že bys chtěl *přinést sám sebe v obět živou, svatou a Bohu milou*⁽⁴⁾. *Vždyť jeho milost je lepší než život*⁽⁵⁾.

Neboj se, kříž není cíl. Kříž je jen cesta k Cíli, který je tak blažený, že na to *člověk nikdy ani nepomyslí*⁽⁶⁾. Obrat' svůj pohled k Ukřižovanému a řekni s Petrem: *Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě*⁽⁷⁾. *Má duše po tobě žízní, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země*⁽⁸⁾!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 13, 36; ⁽²⁾ Mt 16, 17; ⁽³⁾ Jan 18, 37; ⁽⁴⁾ Viz 2. čtení Řím 12,1-2; ⁽⁵⁾ Srov. responz. žalm 62.; ⁽⁶⁾ tamtéž; ⁽⁷⁾ Mt 14,28; ⁽⁸⁾ 1 Kor 2, 9

Návštěva kardinála Bernardina Gantina v naší vlasti

Hodonín – je třeba i nadále stavět na základech Evangelia...

Páteční odpoledne bylo v programu kardinála Bernardina Gantina vyhrazeno návštěvě Hodonína. Na radnici vzácného hosta s doprovodem očekávali zástupci městské a duchovní správy a kardinál se zapsal do pamětní knihy. Na náměstí před děkanickým kostelem sv. Vavřince celebrouval pak kardinál Gantin poutní mši svatou k počtě hlavního patrona města Hodonína i jeho chrámu, sv. jáhna a mučedníka Vavřince. Při bohoslužbě vzpomněl vatikánský host velkých proměn, kterých se naše vlast po desetiletích komunistického útlačku dočkala. Bohatá a živá náboženská tradice Moravy napovídá, že je třeba i nadále stavět na základech Evangelia, aby byla zachována kontinuita dneška s naší slavnou historií.

ze života jáhna Vavřince, který označil chudé a potřebné za největší bohatství církve. I dnes rozumí církev stejným způsobem svému poslání. Sloužit společnosti tam, kde je toho nejvíce potřeba. Hodonínští famíci darovali kardinálovi na památku figurky oblečené do tradičního kroje a typickou místní keramiku. Návštěva byla ukončena neformálním, přátelským setkáním s přítomnými, které doprovodila i kapela Šohajka.

Jablonné – kvalitní rodinný život je nabídkou, která je dobře srozumitelná i dnes

Sobotní návštěvu severočeského poutního místa Jablonné v Podještědí zahájil kardinál Bernardin Gantin na radnici, kde byl uvítán představiteli okresu, města, provinciálem dominikánského řádu Dominikem Dukou a litoměřickým biskupem Mons. Josefem Kouklem. Jablonné v Podještědí je spojeno s postavou v loňském roce svatořečené paní Zdislavy z Lemberka, jejíž ostatky se ve zdejším chrámu nacházejí. Vatikánský host ve svém krátkém projevu vyjádřil přání, aby poutní chrám, nově povýšený na baziliku, byl pobídkou ke vzájemné spolupráci a přátelství i na mezinárodní rovině, jak to bylo po celá stáletí právě tomuto regionu vlastní.

Slavnostní poutní mši koncelebroval rovněž apoštolský nuncius v České republice, arcibiskup Giovanni Coppa, litoměřický biskup Josef Koukl a další představitelé našeho duchovního života, spolu s hosty ze sousedních německých diecézí. Na začátku bohoslužby kardinál Gantin na příkladu paní Zdislavy ukázal, že pozvání Ježíše Krista k realizování jeho cesty v dějinách je možné. Kvalitní rodinný život je na-

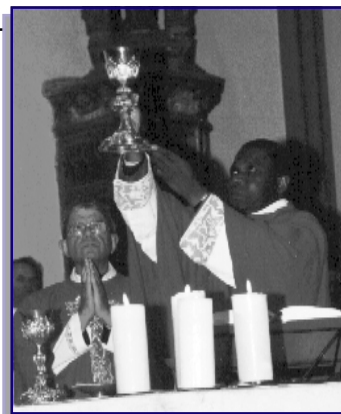
bídkou, která je dobře srozumitelná i dnes. Apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa poté přečetl dekret římské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým papež Jan Pavel II. vyhověl žádosti litoměřického biskupa a udělil chrámu sv. Vavřince a sv. Zdislavy titul „Bazilika menší“. Návštěva v chrámové kryptě byla závěrečným bodem slavnostní poutní bohoslužby. Pak následovala prohlídka expozice věnované životu a účtům nové severočeské světky na jejím bývalém hradě Lemberku, kterou děkan kardinálského kolegia ukončil svůj pobyt v litoměřické diecézi.

Velehrad – výzva k duchovní a morální obrodě společnosti

Ještě v sobotu večer odjel kardinál Gantin s doprovodem na naše největší poutní místo Velehrad, kde se zúčastnil závěru pouti děkanátu Veselí nad Moravou za nová duchovní povolání. V krátkém pozdravu vzpomněl kardinál Gantin opět na své přátelství s bývalým pražským arcibiskupem kardinálem Františkem Tomáškem. Řekl, že ideály, pro které Tomášek trpěl, se dnes částečně uskutečňují, avšak stále pocítujeme jako velmi aktuální naplnit jeho naléhavou výzvu k duchovní a morální obrodě společnosti. Jako první kardinál přenocoval pak prefekt Kongregace pro biskupy v nově rekonstruovaném exercičním domě Stojanov na Velehradě.

Uherský Brod – poselství naděje

Neděle patřila v kardinálově programu Uherskému Brodu, kde v reprezentačním sále města na Panském domě vzácného hosta očekávali představitelé městské a duchovní správy spolu

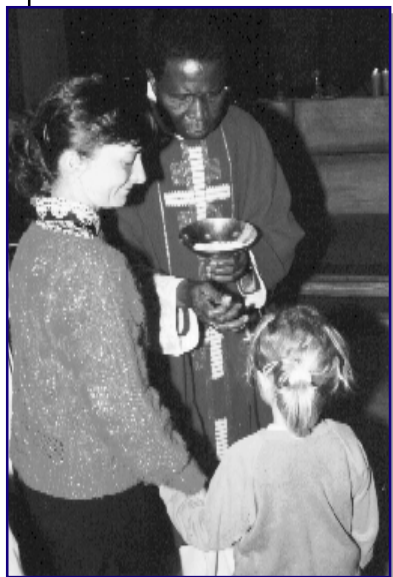

Pozdvihování – ve výrazu tváře i na každém gestu bylo vidět, co kardinála Gantina znamená slavit mši svatou

s pozvanými hosty. Bohoslužbu ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie celebrouval kardinál Gantin na prostranství před klášterním kostelem otců dominikánů. Vyvedl při této příležitosti symbolické spojení, které má uherskobrodský klášterní chrám díky obrazu Černé Madony Čenstochovské, který je v něm uchováván, s polskou národní svatyní na Jasné Hoře a tím i se Svatým otcem Janem Pavlem II. Připomněl, že při svých cestách do Prahy vždy přivázel kardinálu Tomáškovi a tím i celé naší církvi papežovo poselství naděje a povzbuzující slovo útěchy pro těžké období pronásledování. Představitelé města předali kardinálu Gantini též pozdravný dopis pro Svatého otce. Po odpoledním eucharistickém požehnání odcestoval kardinál Bernardin Gantin s doprovodem zpět do Prahy.

U Palladia České země

Pondělí 12. srpna zahájil vatikánský host návštěvou u pražského arcibiskupa Miloslava Vlka, s nímž hovořil o některých aspektech života církve v naší zemi. Poté následovala tisková konference, při které kardinál Gantin odpovídal na dotazy novinářů, které byly zaměřeny především na situaci církve v Africe, na osobní neblahé zkušenosti, které kardinál měl s marxistickým režimem jeho západoafrické domoviny, kontakty s kardinálem To-

Podávání svatého přijímání v královéhradecké katedrále

Generální sekretář České biskupské konference Mons. Karel Simandl, který hosta doprovází, vyzvedl ve svém kázání událost

máškem a další zajímavosti spojené s celosvětovým charakterem kardinálových služeb v církvi.

V doprovodu kardinála Miloslava Vlka zavítal prefekt Kongregace pro biskupy též na historické místo poznamenané krví našeho národního svätce knížete Václava ve Staré Boleslavi a poklonil se rovněž starobylému Palladiu České země. V krátkosti si prohlédl také arcidiecézní Charitní domov pro duchovní a některé z kněží osobně pozdravil.

Setkání s ministrem kultury Ing. Jaromírem Talířem

V odpoledních hodinách se římský host v Kolowratském paláci setkal s ministrem kultury České republiky Ing. Jaromírem Talířem. Přijetí se účastnil rovněž pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa, generální sekretář České biskupské konference Mons. Karel Simandl

nál odpověděl, že je to po devatenácti letech poprvé, kdy je během své návštěvy Prahy přijat ministrem kultury. Vždy přijížděl jako poutník a přítel, ale v obtížných dobách komunistické perzekuce byl terčem zájmu spíše policejních složek než oficiálních představitelů společnosti a kultury.

Děkan kardinálského kolegia vyjádřil rovněž svou radost nad tím, že má nyní příležitost blíže poznat nástupce svého blízkého přítele, současného arcibiskupa a spolubratra Miloslava Vlka. Ministr Talíř zmínil zvětšeného kardinála Tomáška jako nezapomenutelný symbol obrany lidských práv a svobod, který se těšil vážnosti nejen mezi katolíky, ale i křesťany. Jeho život a ideály jsou velkým odkazem i pro současné dny.

Ministr hovořil dále o některých aspektech ekonomické transformace naší země a zdůraz-

nil odpověděl, že je to po devatenácti letech poprvé, kdy je během své návštěvy Prahy přijat ministrem kultury. Vždy přijížděl jako poutník a přítel, ale v obtížných dobách komunistické perzekuce byl terčem zájmu spíše policejních složek než oficiálních představitelů společnosti a kultury.

kardinálem, mu tehdejší komunistické úřady v Beninu znemožnily veřejné působení a uvrhly nově jmenovaného kardinála do domácího vězení, z něhož vedla jen jediná cesta – vyhoštění z rodné země. Kardinál Gantin žil poté v Římě a protože dobře rozuměl problematice života církve pod komunistickými diktátorskými režimy, stal se jakousi neoficiální spojkou mezi umlčovanými církvemi v různých částech světa a Vatikánem. Zde se rodily kořeny hlubokého přátelství mezi ním a podobně postiženým pražským spolubratrem. I k městu Praze cítí africký kardinál hluboký osobní vztah a řekl, že navštívil mnoho světových metropolí, ale Praha zaujímá v jeho srdci místo nejpřednější. Ministr kultury Jaromír Talíř odpověděl, že je i jedním z předních zájmů jeho resortu, aby naše hlavní město stále rozkvétalo a jeho podmaňující krása tak zůstala zachována pro příští generaci.

Dvořákova Symfonie z Nového světa, kterou si kardinál Gantin odnáší domů, má být podle ministrových slov, milou vzpomínkou na naši zemi v srdci Evropy.

U hrobky kardinála Františka Tomáška

Důležitým bodem pondělního programu kardinála Bernardina Gantina byla podvečerní návštěva svatovítské katedrály, kde s úctou a zjevným pohnutím poklekl k modlitbě u hrobky svého zesnulého přítele a spolubratra kardinála Františka Tomáška. Symbolickým rozsvícením svíce nad Tomáškovým hrobem tak kardinál Gantin vyjádřil křesťanskou naději na pokračování života za prahem smrti. Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk i vatikánský host pak položili k hrobu zesnulého spolubratra květiny. Oba pak setrvali ve Svatováclavské kapli v tiché modlitbě před nejvýznamnějšími ostatky našich národních patronů.

„Pro mne znamenal kardinál Tomášek moc už z jednoho prostého lidského důvodu: on obdržel kněžské svěcení od arcibiskupa Stojana v roce 1922, kdy já jsem spatřil světlo světa.“

Večerní mše ve vinohradském kostele Nejsvětějšího Srdce Páně byla posledním bodem kardinálova pondělního oficiálního programu. Kardinál Gantin zde opět vysoce hodnotil celoživotní dílo kardinála Tomáška a vybídl, abychom nezapomněli na hodnoty, pro které česká církev s Tomáškem v čele bojovala spravedlivý boj za osvobození a duchovní obnovu národa a země. Kardinál Gantin rovněž vzpomněl na svou poslední návštěvu u Tomáškovy smrtelné postele a na jeho slova: „Nejsem hoden“, když mu vyřizoval pozdrav Svatého otce.

Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk se ve své promluvě zamýšlel nad hodnotou lidské svobody a upozomil na nebezpečí relativizmu, z jehož podhoubí mohou pak vyrůst tak nebezpečné plody, mezi něž patří i komunismus, který podlomil mnoho opěrných pilířů všelidské morálky a práva. Síla lásky, která vyrůstá ze spojení s Bohem, je jedinou účinnou zbraní proti tolika nemocím současného světa. (Pokračování na straně č. 12)

Po celou dobu bobytu u nás doprovázel pana kardinála papežský nuncius G. Coppa (vlevo) a generální sekretář České biskupské konference Mons. Karel Simandl (vpravo).

a někteří další pracovníci ministerstva a biskupské konference.

Ministr kultury přivítal kardinála Gantina na půdě svého úřadu a řekl, že se jedná o druhou zahraniční návštěvu od doby, kdy se ujal řízení ministerstva. Kardi-

nil rovněž nutnost duchovně-kulturní obrody společnosti. Kardinál Miloslav Vlk řekl, že Gantinovy životní osudy se v mnohém podobají osudům představitelů české církve. Po návratu z konsistoře, při níž byl Bernardin Gantin jmenován v roce 1977

Bratr Vavřinec od Zmrtvýchvstání

Bratr Vavřinec, který žil před 300 roky, ukazuje nám dodnes tu nejkratší možnou cestu k Bohu, jak on říká, jak v krátkém čase začít duchovně žít. Je to velmi jednoduché: přimět se k tomu, abychom Boha, v kterého věříme, ustavičně milovali.

Je to podstata a srdce karmelitánské spirituality sv. Jana z Kříže, sv. Terezie z Avily, sv. Terezie z Lisieux a Alžběty od Nejsvětější Trojice.

Nicolas Herman (tak zní jeho rodné jméno) se narodil r. 1614 v Hériménil, malé lotrinské vesnici.

O jeho mládí nevíme vůbec nic. Jakoby jeho život začal až v 18 letech. Když o jednom zimním dnu pozoroval strom, z kterého opadalo všechno listí, uvažoval: Zanedlouho se znovu objeví listy, květy a plody. Vtom obdržel úžasné vnitřní světlo o Boží Prozřetelnosti a Boží moci. Toto světlo již v jeho duši nikdy nevyhaslo. Tento pohled způsobil, že se zcela odvrátil od světa a přiklonil se k Bohu celou láskou, která byla tak silná, že ani za čtyřicet let jeho dalšího života již nemohla zeslábnout.

Tato zkušenost jej však nepřivedla do kláštera, jak bychom mysleli. Naopak. Přihlásil se jako 21letý do armády a bojoval za třicetileté války. Těžko

nický život, ale po dvou letech to vzdal. Došel k přesvědčení, že musí najít nějaké pravidlo, které by mu pomohlo při jeho hledání Boha. Zůstal dva roky v Paříži jako lokaj hraběte Fieubeta. „Byl jsem neohrabaný trulant, který všechno rozbil“, vyprávěl o tom se smíchem.

A stále ještě hledá. Kdykoliv navštíví chrám Notre Dame, prosí o osvětlení. Začíná jej přitahovat karmelitánský klášter na Rue de Vaugirard.

Bosým karmelitánem

Po dlouhém váhání má konečně jasno. Rozhodl se *dát všechno za Všechno*. V červnu 1640 vstupuje do kláštera na Rue de Vaugirard a po dvou měsících přijímá hábit laického bratra. Začíná jeho nový život pod jménem bratr Vavřinec od Zmrtvýchvstání. Je to tajemství, které prožívá každý křesťan: *Ten Pán, v jehož přítomnosti stále žiji, je živý!*

Modlete se bez přestání

Stal se kuchařem řadové komunity: připravuje stravu pro stovku spolubratří, přijímá chudé, kteří zvoní v poledne u fortuny; má je rád a umí si udělat čas, aby jim kromě jídla dal také dobré rady, vykonává potřebné práce, které v tomto klášteře nikdy neberou konce. Ale uprostřed kuchyně a veškeré lopoty stále hledá Boha.

Pro modlitbu před Nejsvětější svátostí mu zbývá jen noc, dvě hodiny, které se nejednou protáhnou... Čas od času se vrací do kuchyně a pohlédne na

Kristův obraz, který visí na jednom sloupu.

Ještě častěji se stahuje do své poustevny, tak oživuje svou lásku a vrhá se do náruče milovaného milosrdného Srdce nebeského Otce. Věnuje tomu potřebný čas, aby se oddal lásce a nechal se proniknout Duchem svatým. Tak uplynulo deset let. Byla to léta milosti, ale také milostného trápení:

Trápily mě starosti, že nepatřím Bohu tak, jak si přeje, měl jsem stále před očima své minulé hříchy a veliké milosti, které jsem obdržel od Boha, a to bylo zdrojem mých ustavičných starostí a trápení.

Cesta čisté lásky

Když se mu nakonec zdálo, že je zavržen, a nevěděl, co má dále dělat, učinil akt bezpodminěčného odevzdání se Bohu. Zvolil čistou lásku: *Vstoupil jsem do řádu jen z lásky k Bohu, měl jsem jen ten úmysl, pracovat pro něho. Ať už budu zavržen nebo zachráněn, chci pokračovat v tom, že budu jednat jen z čisté lásky k Bohu.*

Kuchař – mystik

Obrácení bylo dokonalé. Od té chvíle žije v tom nejhlubším míru: *Jakoby duše byla ve svém*

Jen jedno je důležité: milovat Boha, protože láskou se uskutečňuje sjednocení. Myšlenky a rozumové úvahy nám nedovolují být zcela zajedno s Bohem. Všechny pobožnosti, jakkoliv jsou dobré, jsou jen prostředek.

Bratr Vavřinec

středu, na místě úplného míru. Všechno se v něm změnilo, ačkoliv se nezměnilo nic a stále zůstává kuchařem. Obracím lívance na pánvi jen z lásky k Bohu. Trpěl na ischias, což byl následek zranění z války. To jej o pět let později přinutilo vzdát se místa kuchaře. Vavřinec si zvykl na kuchyni, všechno dělal z lásky k Bohu a prosil jej při každé příležitosti o jeho milost. Láskyplné pohledy na Boha, to byla celá jeho cvičení zbožnosti. Přiznává, že zpočátku mu to připadalo těžké; stávalo se, že zapomínal na Jeho přítomnost, pak si ale navykl častěji obnovovat úkony lásky. A když opět zapomněl, připomněl se mi takovým okouzlejícím vnitřním hnutím, že jsem zcela zmaten, když mám o tom mluvit.

Vavřinec byl naplněn radostí, že se musel skrývat pod pláštěm bolesti, aby se nepro-

Myslete stále na Boha, modlete se bez přestání, žijte a umírejte s Ním. To je nejkrásnější zaměstnání pro každého křesťana, jedním slovem, je to jeho povolání. Pokud je neovládáme, nezbyvá než se v něm vyučít.

Bratr Vavřinec

mohl projít tímto obdobím bez šrámu. Po těžkém zranění opustil vojsko a vrátil se ke své rodině, aby se uzdravil.

Duchovní oporu nacházel ve svém strýci Janovi, který byl laickým bratrem u karmelitánů. Ale sám jej do kláštera nenásledoval. Pokoušel se o poustev-

zradil. Stoloval u tabule svého Krále: *Objímá mě láskyplně a nechává mě jíst u svého stolu, obsluhuje mě vlastníma rukama, dává mi klíč ke svým pokladům a jedná se mnou ve všem jako se svým miláčkem; baví se se mnou sterým, tisícovým způsobem...*

Ale Vavřinec se neuzavírá do těchto útěšných chvil, ví, že Bůh je větší než jeho dary.

Nejsou to tvé dary, co já hledám a po čem toužím, nýbrž Ty sám.

Zná Boha podle víry, ale ze styku s Ním v lásce může říci: *Já už nevěřím, já vidím a prožívám to, co nás učí víra.*

Jelikož ustavičně žije v Boží přítomnosti, jeho čas modlitby se neliší od ostatní doby, chová se jako kámen před sochařem: *Prosím jej, aby v mé duši vytesal svůj dokonalý obraz a udělal mě sobě zcela podobným.*

Člověk plný nápadů

Jeho klid a jeho dobrá nálada se staly příslovečné, stal se známý pro svůj smysl pro humor. Veselé nápady mu nikdy nebyly proti mysli. Jeho pověst překročila klášterní zdi a urození a vzdělaní lidé vyhledávali jeho rady. Přednost dával chudákům, těm nejraději nabízel svá tajemství.

V životě tohoto laického bratra se nestalo nic významného. Po patnácti letech kuchaření se stal klášterním příštipkářem. Dvakrát jej pověřili, aby obstaral pro klášter víno. Jednou se odebral do Auvergne, jednou lodí do Burgundska. Až do konce života zůstal veselý navzdory bolestem a nemoci. Veliký Fenelon, který jej navštívil krátce před jeho smrtí, o něm napsal:

Byl velice nemocný a velice srdečný. Svému lékaři často

Najít zálibu v Jeho spo-lečnosti, zvyknout si na ni tím, že s ním pokorně rozmlouváme a ustavičně se s ním láskyplně bavíme, bez jakýchkoliv pravidel a bez míry, především ve chvílích pokušení, utrpení, suchopárnosti, když se vůle vzpouzí, dokonce i při nevěmostech a proviněních.

Malá myšlenka na Boha, vnitřní úkon, o kterém nikdo kolem nemá tušení, není přece nic snadnějšího...

Bratr Vavřinec

předhazoval: *Vaše prostředky jsou velice úspěšné. Nedělají nic jiného, než že oddalují moje štěstí.*

Zemřel ve věku 77 let 12. února 1691, a odebral se tak do světla, z něhož už za života mnoho spatřil.

Tajemství bratra Vavřince

Několik dní před smrtí se jej někdo zeptal, co dělá. Odpověděl: *Dělám to, co budu dělat po celou věčnost: velebím Boha, chválím Boha, prosím Boha a miluji ho z celého srdce a o nic jiného se nestarám.*

Bratr Vavřinec si vydobyl zvláštní věhlas v těch kruzích, které jinak neměly zájem o tichou modlitbu a vnitřní duchovní úkony.

Aldous Huxley

Podle Feuer und Licht 5/96 zpracoval –Iš–

Poznámka:

Jsou zachovány tyto Vavřincovy spisy: „Duchovní maximy“, „16 dopisů“ a „Rozhovory“. Pak ještě „Slova bratra Vavřince“, která shromáždil jeho životopisec Joseph de Beaufort. Tyto spisy upadly ve Francii v zapomnutí a byly do francouzštiny překládány zpět z cizojazyčných překladů.

Modlitba a její vyslyšení

Abychom dokázali přijmout všechno to, co nám sesílá Bůh, potřebujeme někdy až hrdinskou víru. Příkladem postoje opravdové víry v přetěžkém utrpení je Kirs Kilgour. Jako severoamerický volejbalový champion si při obyčejném tréninku způsobil zranění páteře, po kterém se stal zcela nepohyblivým. Jediné, čím může pohybovat, je hlava. Vypracoval si pomocí počítače metodu, jak psát jen pomocí hlavy a úst. Stal se televizním komentátorem svého bývalého sportu, natočil dva filmy, píše scénáře, písně a autentické meditace a modlitby.

Prosil jsem Boha, aby mi dal sílu k uskutečnění velkolepých projektů, a on mě udělal slabým, abych zůstal pokorný.

Prosil jsem Boha aby mi dal zdraví pro velkou činnost, a On mi poslal bolest, abych Jej lépe pochopil.

Prosil jsem jej o bohatství, aby mi nic nescházelo, a On mě nechal žít v chudobě, abych nebyl sobec.

Prosil jsem jej o moc, aby mě lidé potřebovali, a On mě pokořil a já potřebuji druhé.

Žádal jsem od Boha všechno, abych měl radost ze života, a On mi dal život, abych mohl být se vším spokojen.

Pane, nedostal jsem nic z toho, oč jsem prosil, ale dal jsi mi všechno, co jsem potřeboval, a to i proti mé vůli.

Vyslyšel jsi mé prosby, které jsem ti nepřednesl.

Buď pochválen, můj Pane: mezi tolika lidmi nikdo nemá nic většího než to, co mám já.

-aa-

Pokus se objevit s Ježíšem a Marií modlitbu růžence!

Jestli ti někdo říká, třeba i kněz, že je to opakování Zdravasů, není tomu tak. Nic tu nejde opakovat, tak jako slunce neopakuje svou zář a pramen neopakuje svou vodu. Stále vytéká nová voda, stále vyzařují nové sluneční paprsky. Žádná matka neopakuje porod svého dítěte. Je to po každé nové dítě. Tak je to s každým **Zdravas, Maria, milostiplná. Je to nová milost, nová požeňání, nová radost, nový mír.** Růženec je rozmluva s Matkou Boží, při které se přelévá její láska do našeho srdce.

Ty a Ona

První, kdo s ní rozmlouval, byl anděl, pak to byla Alžběta.

Nyní s ní rozmlouvá církev. Růženec je jako skrytý poklad, o kterém mluví Ježíš ve svém podobenství. Je možno jej najít, odhalit.

Všechny duchovní dary se začínají rozvíjet v rodině. Rodiče mohou podporovat jejich rozvoj v srdcích svých dětí. Když se rodina modlí, rozvíjí v srdcích svých dětí i všech ostatních milost modlitby.

Růženec je ochranný plášť Panny Marie. Když se jej modlíš, roztahuješ tento plášť na ty, které miluješ, na svou rodinu, na církev.

(Z kázání P. Jozo)

M. C. Putna – Poslední antiklerikál

Pražský publicista M. C. Putna, bývalý redaktor Katolického týdeníku, napsal knihu o současných poměrech v naší církvi. Líčí v ní svou konverzi, své působení v křesťanský orientovaném tisku, svá setkání se známými osobnostmi církevního života a také svá osobní hledání a nalézání. Projevuje v ní svůj pozorovací talent i svou mladickou ješitnost. Vyslovuje zde nezvykle prostěře kritiku českého katolictví, církevních představitelů i některých článků naší víry. Vytvořil svou „Knihu Kraft – Ein Bildungsroman“ (TORST, Praha 1996) se zřetelným uměleckým záměrem a převtělil se v ní do několika hlavních postav, kterým nicméně připisuje své vlastní nefiktivní osudy. Patrně počítá s tím, že katolíci se proti ní raději neozvou, aby se neznemožnili. My mu ovšem tu radost neuděláme, o knize Kraft nepomlčíme a budeme k ní přistupovat jako k dokumentu o církvi i o autorovi.

M. C. Putna patří ke katolíkům, kteří svou církev tak milují, že ji chtějí mít bez poskvrny, a proto jí neprominou ani chybičku. Představuje sám sebe jako člověka, který vstupoval do církve s nejlepšími úmysly, nabídl jí své služby a usiloval povznést ji na vysokou úroveň, aby konečně byla přijatelná pro tento svět. Avšak církev ho nepochopila, odmítla, zneuznala a dále trvá na svých nemoderních dogmatech a komických formách zbožnosti. Její představitelé – ve srovnání s ním nekulturní a nevzdělaní – se intrikami zbavují lidí podobně schopných jako on, svým vystupováním ztrapňují sebe

M. C. Putna je – aspoň podle Knihy Kraft – případem nedokonvertovaného konvertity. Přijal křest v katolické církvi, ale ne už celek katolické víry. Sám si vybírá, v které dogma bude věřit, a v které ne: „...už opravdu nemohu věřit na pozdní zprstuvycucaná mariánská dogmata, o papežské neomylnosti nemluvě...“ (s. 115). Na druhé straně ale tvrdí, že „postoj doplňující křesťanství o gnostické a kabalistické prvky je hajitelný“ (s. 54). Církev ho klame tělem tlustých paterů a svičkových babek, a on není schopen pod tímto povrchem vidět královskou dceru plnou slávy. Zřejmě se zarazil o své zjištění, že „intelektuál ze sebe nemůže udělat galilejského rybáře“ (s. 33), a nedokázal se vyrovnat s faktem, že každý člen církve nemůže být tak geniální jako M. C. Putna. Podobnou myšlenkovou havárii zažívá u hesla „skrze Marii k Ježíšovi“, když nejméně na sedmi místech knihy volá, že nechápe, „proč by se muselo jít k Ježíši zrovna skrze ni“ (s. 32). Církev sice netvrdí, že se musí skrze Marii k Ježíšovi, jen nás nabádá, že tato cesta je spolehlivá, ale intelekt M. C. Putny, převyšující galilejského rybáře, se drobnými rozdíly nezabývá. A nejtvrdějším oříškem jsou pro něj zřejmě Lurdy: „– ano, Lurdy, ten strašný stud, pocit trapnosti, vzteku a bezmoci, soucit s těmi desítkami, stovkami lidí na vozičkách a hrozná obava, co s nimi bude, až jejich nadě-

je bude zklamána, co bude s jejich vírou...“ (s. 97). Panna Maria Lurdská – podle autora „pohanská bohyně“ (s. 108) – sice neslíbila, že každý, kdo se v prameni umyje, bude uzdraven, ale M. C. Putna dokáže zkazit radost i té menšině skutečně uzdravených: „...buď je Bůh transcendentní a pak takové věci neprovádí, nebo provádí, ale pak je součástí světa a já v takového Boha nemůžu věřit...“ (s. 97). Tohle místo považujeme za corpus delicti Putnovy nedokonvertovanosti. Proč by transcendentní Bůh nemohl zasahovat do světa, který stvořil? A jestliže uzdravoval Kristus, může v něho M. C. Putna věřit? To farizeové byli skromnější: těm na uzdravování vadilo jen to, že se provádělo i v sobotu.

Jako mnozí apoštolé tolerance je i M. C. Putna značně nesnášenlivý. Nesnáší lidovou zbožnost, katolickou hierarchii a zvláště věřící, kteří nemají ve svém náboženském životě větší problémy. S nikým nevydrží dlouho v jedné místnosti, v jednom kostele, v jedné redakci: všude musí být jediný a svrchovaný. Ty, s kterými se neshodne, pak v knize uvádí plným jménem i s příslušnými přezdívkami a urážkami: tak třeba teolog Mádr je „Kostěj Nesmrtelný, scvrklý a šedozelený“ (s. 162), P. Miloslav Fiala zase „zaprodal svou duši struktuře“ (s. 178) apod. Se zvláštní oblibou kritizuje Putna „naše pitomé bisku-

py“ (s. 212). Těžko snáší také vyšší věk některých lidí, například i Tomáše Špidlíka, ačkoli ten upoutává právě mladostí ducha. Svou nadílku z Knihy Kraft si odnáší i papež Jan Pavel II.: „Dnes mě ten člověk, nebo spíš to celé okolo – sere. Tak, vyřčeno!!! Sere!!! Wojtyla i to šílení kolem něho! Šašek, komediant, atrakce, podívaná...“ (s. 101). Putna zdůrazňuje, že nevěří „v toho bílého starce“, který kyne davům „jako marionetka“ (s. 109). A svůj hněv vylévá i na Pražské Jezulátko – „toho odporného vyžraného voskového pajduláka v šatečkách vod hraběnky ňáký“ (s. 173).

Existuje ovšem několik lidí, které M. C. Putna v církvi snáší a s nimiž by si tam docela vystačil. Třeba P. Jan Jandourek, „z církevní mizérie ještě našťavnější než já“ (s. 118), jinak ovšem proslulý propagací E. Drewermanna a útokem na biskupa Lobkowicze. Nebo jezuita Petr Kolář: „ten chlap voní svobodou a Západem“ (s. 113), a zřejmě proto uvítal tzv. církevní lidové hlasování v Rakousku a Německu. Zkrátka a dobře – M. C. Putna bere na milost pouze progresisty, kteří se snaží za každou cenu přizpůsobit křesťanství tomuto světu. Opakuje jejich fráze o zahledění naší církve do minulosti (s. 47), o ztrátě jejího kreditu u národa (s. 89), o nesrozumitelném církevním jazyce (s. 114 a 137) a o konzervatismu jako „vlastníku absolutní pravdy“ (s. 135). Zcela v jejich duchu definuje svou konfesi: „Jsem křesťan. Možná dodám: který je členem katolické církve. Ale ten dodatek je pro mne velmi málo podstatný, ba už skoro vůbec ne.“ (s. 168). Podle jejich vzoru směňuje od překonaného tradičního katolictví k výšinám, „kde Bůh už není otec, ale partner“ (s. 115). Přirozeně drží palce protipapežsky angažovaným teologům, jako je Hans Küng nebo Eugen Drewer-

Jak můžeme poznat Boha? Vírou.

Ó víra, to je obdivuhodná ctnost, která osvětluje duši člověka a vede jej k poznání Stvořitele. On Sám je schopen dát se poznat takový, jaký je.

Vlastním Boha zcela klidně v ruchu své kuchyně, kde ode mne několik osob najednou žádá každá něco jiného, jako kdybych klečel před vystavenou Nejsvětější svátostí.

Bratr Vavřínek

i církve a svým pokrytectvím zošklivují lidem Krista a evangelium. A on, odstrčený a nevyužitý, marně hledá v církvi čisté místočko k usednutí; vystoupit z ní ovšem nehodlá.

mann (s. 166). Nevynechá ani povinné zatáhnutí za skřípec sv. Jana Sarkandra (s. 208). Vše, co je v Putnově knize pobuřující a rouhavé, je jen radikalizace progresistických názorů, s nimiž se už několik let setkáváme v naší katolické publicistice.

M. C. Putna před časem shromáždil svou novinářskou žeň do knihy „My poslední křesťané“ (Herrmann a synové, Praha 1994). V Knize Kraft se však prezentuje spíše jako poslední antiklerikál, jako agitátor volné myšlenky z doby před sto lety. Vyhrabává prastaré propagační slogany, že křesťanství je správná myšlenka, ale církev ji špatně provádí, že církvi to svědčilo v katakombách a ne ve zpupných chrámech (Zdeněk Nejedlý užíval výrazu „pyšné chrámy ohlupující lid“) apod. Jako dědic velikých protikatolických tradic českého národa říká kněžím „flandáci“ a veršuje jak stará osvětářská brožura:

Táhnou muži k Cařihradu, na fangli kříž pro parádu osvobodit město Páně, zmurdujou, kdo je jim v ráně.

K Americe lodě plavou, neseme vám víru pravou, dej se pokřtít, moc se ptáš – a šup s nima na plantáž.

(s. 119)

M. C. Putna, jak jsme ho poznali, si libuje ve vzteku těch, které vyprovokoval. Vzhledem k počtu osočených se může dočkat tvrdé reakce na svou knihu. Mohl by být dokonce podle Kodexu kanonického práva, kán. 751 a 1369, považován za pachatele zločinů proti náboženství a jednotě církve. My se však tímto případem dále zabývat nemusíme. Nechme růst koukol s pšenicí až do žní. Jen jednu věc si vyhrazuje: bude-li M. C. Putna vystupovat na veřejnosti jako katolík, smíme o tom na základě Knihy Kraft oprávněně pochybovat.

Karel Komárek

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Mezihoří

Na úpatí hory Kralického Sněžníku v trojúhelníku mezi dalšími vrcholy Černé hory a Jehličné v Kladské kotlině si zvolila Panna Maria Sněžná svůj stánek v Mezihoří.

Předmětem úcty je 30 cm vysoká soška Panny Marie, která je volnou kopií slavné sochy Matky Boží z Mariazell. Umělec, který sošku zhotovil, vložil jí do tváře lehký úsměv. Děťátko sedí Panně Marii na pravé paži. V levé ruce drží Maria pod pláštěm žezlo. Plášť má stříbromodrou barvu.

Dějiny této svatyně začínají přibližně rokem 1750, kdy Kryštof Veit z nedalekého Wilkanova přivezl z Rakous sošku Panny Marie a umístil ji na Jehličné hoře v dřevěném oltáříku pod korunou starého buku. Dnes na tom místě stojí kaple Panny Marie Sněžné zbudovaná v r. 1809. Ke kapli vede růžencová stezka. V r. 1765 zničila vichřice všechny porosty na vrchu Jehličná. Za obět jí padl i buk, který hostil sošku, ale ta zůstala nedotčena. To způsobilo vzrůst počtu poutníků a na místě vznikly postupně tři stále větší

a větší kaple. R. 1781 byl posvěcen základní kámen nynějšího kostela. Při jeho výstavbě a dopravě stavebního materiálu pomáhaly tisíce poutníků, takže chrám mohl být vysvěcen již další rok. Kostel světil generální vikář pražského arcibiskupa Karel Winter a zasvětil chrám Panně Marii Sněžné. V té době došlo zde k řadě zázračných uzdravení, z nichž 12 komise oficiálně potvrdila. Nejznámějším se stalo uzdravení slepého chlapce v r. 1777. V současné době zde došlo k zázračnému uzdravení patnáctileté slepé dívky v r. 1980. Dokladem obdržených milostí je na 350 votivních obrazů.

K Panně Marii Sněžné na Jehličnou horu putovali Čechové, Němci, Moravané, Poláci i Slováci. Dnes přitahuje Panna Maria četné poutníky zvláště z řad mládeže a sportovců, kteří zde mívají

své letní i zimní tábory, takže Panna Maria zde získala titul *Patronky sportovců*. Svatyni navštívil Jan Pavel II. jako krakovský arcibiskup v r. 1961 a 1968. Duchovní správa byla svěřena redemptoristům. Sochu Panny Marie Sněžné korunoval Jan Pavel II. při své návštěvě Vratislavi 21. června 1983. Než se korunovaná soška vrátila na své místo, navštívila ve Vratislavi kostely dělnických farností, aby jako *Příčina naší radosti* přinášela útěchu do starostí každodenního života.

Poutní plnomocné odpustky je možno získat o svátku Panny Marie Sněžné (Posvěcení baziliky Santa Maria Maggiore) 5. srpna. Příjezd je možný železnicí do Kladska, odtud autobusem do Mezihoří a pak 5 km na Jehličnou horu.

—ls—

Z došlých dopisů

Řekl nám pravdu

Nedávné televizní „utkání“ v pověstné Sedmičce mezi doc. Dr. Tomášem Halíkem a bývalým předsedou KSČM Jiřím Svobodou bylo více než výmluvné. Ukázalo totiž markantně jeden omyl a dezinformaci. Doc. Halík si oprávněně stěžoval na protikatolický afekt české veřejnosti, který dával do jedné linie s antisemitismem a xenofobií vůči Cikánům, Vietnamcům atd. Svoboda překvapivě neoponoval ironicky a agresivně vůči katolické církvi, za což mu plným právem náleží naše uznání. Připomenul jen, že katolická církev si tento „protikatolický afekt“ zaviňuje částečně sama, když mlčí k palčivým a bolestivým sociálním problémům současnosti, jakými jsou drogy, kriminalita, násilí

v televizi, vysoká rozvodovost a rozpad rodiny.

Skutečně nelze než panu Svobodovi dát plně za pravdu. My bychom ještě k těmto výčtům problémů, k nimž nelze ze strany katolíků mlčet, připočetli ještě interrupce a pomografie. Svoboda také pozitivně hodnotil Sv. otce Jana Pavla II., že je to právě on, kdo se nebojí na tato ožehavá témata mluvit vhod či nevhod.

Jiří Svoboda je ateista. Jestliže svým vystoupením v Sedmičce řekl jasně, co on od Církve očekává, potom je zřejmé, že tyto nevěřící dobré vůle chtějí od Církve přesný opak toho, po čem neustále volají teologičtí liberálové a modernisté: přizpůsobit se tomuto světu za každou cenu.

Svobodovy argumenty naopak dokazují, že lidi dneška osloví nepřizpůsobení se, kritický postoj k mentalitě „tohoto světa“, jejímž ovocem jsou potraty, rozpad rodiny, narkomanie, neúcta k životu ve všech formách, zkrátka všechno to, co Sv. otec v encyklice „Evangelium vitae“ nazývá „kulturou smrti“. Jestliže někteří katoličtí intelektuálové nám nabízejí i na stránkách křesťanských periodik takovou vizi Církve budoucnosti, v níž budou tato zásadová stanoviska rozmělněna ve prospěch jakéhosi konglomerátu křesťanství s jinými náboženskými systémy, potom ateista Svoboda podal přesvědčivé svědectví, že Církev takto „přizpůsobená“ současnému světu ztrácí sílu své výpovědi a schopnosti oslovit. Pane Svobodo, díky za to!

Radomír Malý

Amway – cesta do záhuby

Jak čelit zhoubnému vlivu Amway?

Především by všichni věřící měli být dobře informováni o skutečné podstatě a cílech Amway.

Agenti Amway se totiž s oblibou zaměřují právě na věřící a pokud možno vlivné osoby. Protože mezi věřícími o tomto systému panuje značná nevědomost a jsou poměrně důvěřiví, dávají se snadno získat zdánlivě krásnými hesly. *Je paradoxní, že jsou to pak právě křesťané, kteří, převážně nevědomě, pracují v antikristových strukturách.*

– *Je třeba přiměřenou propagací bojkotovat Amway a nevyužívat jeho služby.*

– *Křesťané, kteří se stali distributory Amway by měli této činnosti rozhodně zanechat a připomenout si Kristova slova: Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale utrpěl škodu na duši? (Mt 16,26).*

Ze všeho nejvíce je však třeba se denně živit Božím slovem, modlitbou a účastí na svátostech, vytvářet z farností živá společenství plná Ducha svatého, protože Amway je jen jednou z mnohých iniciativ New Age, která má za cíl svést do omylu i mnoho vyvolaných (srov. Mt 24,24).

Georg Herdsman
(Podle Misionár 7/95)

Zkušenosti s podnikáním v Amway

Chci vám sdělit své zkušenosti a zkušenosti celé naší rodiny s podnikáním Amway. Vstoupili jsme do Amway a dostali jsme sponzora. Zpočátku jsme nedělali nic, jen poslouchali svého sponzora. Děla-

li jsme přesně to, co nám říkal, a opakovali jsme to stále jako malé děti. Nakonec jsem sama začala dělat velkolepé marketingové plány a lidé od nás odcházeli dojatí, jak „krásný je to byznis“. Vstupovali do Amway za námi. Zisky nám rostly a my jsme začali uvažovat úplně ve stylu New Age. Chodili jsme na schůzky distributorů. Když jsme se dostali na určitou úroveň, vybrali nás za nejúspěšnější, podávali jsme svědectví, tleskali nám. Pak se zpívalo, byla tam přátelská atmosféra s navozenou dobrou náladou. Mělo to ráz náboženského setkání, ale neoslavovali jsme Boha, ale sebe. Já jsem byla dokonalá. Naše hospodářské úspěchy nás přiváděly do duševní rozpolcenosti.

Po dvou měsících nás vybrali do rychlého „stříbrného kurzu“. Slíbili nám, že **když to absolvujeme, dostaneme se k takovým informacím, ke kterým se málokdo dostane, a tak se budeme moci podílet na řízení tohoto světa.** Řekli nám:

My nehledáme prodáváče prášků, my hledáme klíčové osobnosti. My nehledáme obyčejné lidi, my hledáme osobnosti vůdcovského typu.

Musíme se naučit svému povolání, složit zkoušku ze své trpělivé jistoty... Dobrý obyčej se naučíme pouze s vynaložením námahy, ale když se jej naučíme, děláme pak už všechno s rozkoší.
Bratr Vavřinec

Zaměřujte se na ty, kteří půjdou za vámi až do krajnosti, kteří se na nikoho neohlížejí a jdou tvrdě za svým cílem. Když absolvujete „stříbrný kurz“, **nic vám nebude činit problémy.**

Dostala jsem se do strašného duševního stavu. Když už to bylo tak dobře rozběhnuté

a měli jsme vybudovanou tak dobrou síť, dostala jsem z toho všeho hroznou úzkost a nevěděla jsem, co mám dělat. Když jsem přistupovala ke svátostem, cítila jsem se jako Jidáš v zahradě Getsemany. Tehdy ti naši nejbližší se s námi setkali a řekli: **SKONČÍME S TÍM.** Rozpustili jsme naši síť a řekli jsme po pravdě všem partnerům, co jsme věděli a cítili.

Teď jsem šťastná, svobodná a děkuji všem, kteří nám pomohli.

(*Jméno a adresa je z bezpečnostních důvodů v redakci*)
Převzato z časopisu
M ROSA 11/95

Citujeme ještě z dopisu čtenáře:

Jeden příbuzný nám zavola, že by nás rád navštívil a představil nám jednu ženu. Přál si, aby se při té příležitosti sešla co nejpočetnější rodina. Domnívali jsme se, že nás chce seznámit se svou snoubenkou. Když přišli, řekl nám ihned, že nejde o snoubenku, ale o přítelkyni, která nás zasvětila do velmi výhodné formy podnikání. Tato žena byla vybavena názornými materiály a pomůckami, jako by měla přednášet v sále pro větší

počet lidí. Začala nás na názorných grafech přesvědčovat, jak jsme bláhoví, když chodíme každý den do práce, ve které můžeme dosáhnout v nejlepším případě měsíční příjem do 15 tisíc, z kterého nám pak bude vyměřen žebrácký důchod. Kdo je rozumný, nechodí do práce a podniká, ale nikoliv jako firma, která je spojena s mnoha ri-

ziky, ale podniká v Amway. Řekla nám o sobě, že jako absolventka VŠB, obor strojírenství po roce dala ve svém podniku výpověď a její příjem ze sítě Amway, kterou si vybuďovala, nyní činí měsíčně několik desítek tisíc Kč. Informovala nás o nově vybudovaném velkoskladu Amway v Havířově, který nám dává možnost úspěšně podnikat bez jakéhokoliv rizika. Byla velmi pohotová, výmluvná, měla odpověď na každou námitku. Dala nám čas na rozmyšlenou, pak nás opět navštíví.

Všimli jsme si, že se po městě množí plakátky s útržky telefonního čísla, které nabízejí pohodlné a výnosné podnikání.

Potkal jsme známé, kteří si stěžovali, že jejich děti se daly zatáhnout do podivného podnikání, nechaly studia a není s nimi žádná řeč.

Když jsme si uvědomili že potřebujeme získat několik desítek právě takových lidí, kteří budou hledat další desítky, dostali jsme najednou pocit, že po nás sahá nějaké tajemné chapadlo, které z nás chce udělat podobné chapadlo. Kam se vrhne, až nezbude nikdo, koho bychom získali do své sítě? Je možné, abychom nakonec všichni nic nedělali a vydělávali měsíčně statisíce? Kdo bude vytvářet ty hodnoty, které se mají distribuovat? Amway hledá lidi, kteří takto neuvažují, kteří se spokojí s vidinou ohromných zisků. Amway je systém na výchovu bezohledných sobců. Společnost, která dovolí šíření takového moru, podepisuje svůj vlastní ortel.

Zatelefonovali jsme příbuznému, aby nás kdykoliv navštívil, ale rozhodně ne v záležitosti zvané Amway. Marně jsme se mu snažili vyložit naše důvody. Od té doby se již neozval.

V. U. Ostrava

Přicházím jako bratr a přítel kardinála Tomáška

Rozhovor, který kardinál Bernardin Gantin poskytl v předposlední den své návštěvy pro Český rozhlas. S laskavým souhlasem redaktorů Českého rozhlasu jej přinášíme i našim čtenářům.

Jak hodnotíte současnou situaci církve v České republice po více než týdenním pobytu, pane kardinále?

Když bych měl mluvit obecně, řekl bych – jako dítě, které se rodí. Je to radost pro otce, pro matku, pro celou rodinu. Když jsem přicházel v dobách těžkých, v dobách komunistického pronásledování – a když přicházím dnes, tak vidím, jak celý národ a celá společnost jakoby se znovu narodila.

Mohu vám dosvědčit, že v dobách minulých ke mně lidé hovořili vlastními slzami, všechno to utrpení, které prožívali, vyjadřovali svým pláčem. A dnes po slzách utrpení přicházejí slzy radosti z našeho setkání.

Když už vzpomínáte na minulost, pane kardinále, dalo by se vlastně říci, že jste byl jakousi spojkou mezi Svatým otcem a římskokatolickou církví u nás. Jak na tu dobu s odstupem času vzpomínáte?

Neřekl bych, že bych měl mandát být nějakou spojkou mezi Svatým otcem a vaší církví. To, že jsem k vám přicházel, to byl příchod bratra, přítele kardinála Tomáška. Jestliže z toho potom vznikly nějaké důvěrné věci, bylo jediné k prospěchu té situace, která tehdy byla.

Přes všechny potíže, které tehdy tady byly, jsem vždycky na poslední chvíli obdržel vstupní vízum do vašeho Československa. Ale tehdy se jednalo o návštěvu spíš intimní, protože jsem nemohl podnikat podobné cesty jako dnes. Byl jsem většinou s panem kardinálem Tomáškem, občas jsme

podnikli nějakou společnou pouť, která se ovšem nedá srovnat s dnešní.

Pro mně znamenal kardinál Tomášek moc už z jednoho prostého lidského důvodu: on obdržel kněžské svěcení od arcibiskupa Stojana v roce 1922, kdy já jsem spatřil světlo světa.

V nedávné době jste pohřbíval oběti alžírského islámského fundamentalismu. Co myslíte, nehrozí islámská nesnášenlivost také střední Evropě? Víme, že se islám rozšiřuje a že se staví mešity tady přímo v České republice, např. v Brně?

Zde se jedná o zemi, která je už po staletí evangelizována, má bohatou křesťanskou tradici, a tak si myslím, že i když má úctu a respekt k druhým náboženstvím, tak vycházím z této situace, že zde křesťanství je silně zakořeněno. A chtěl bych říci, že to byl právě Druhý vatikánský koncil, který nám jasně naznačil cestu dialogu s ostatními náboženstvími.

My po této cestě jdeme, a chci také upozornit, že ve Vatikanu existuje zvláštní dikasterium, to znamená úřad, který se zabývá otázkou vztahů s dalšími nekřesťanskými náboženstvími. Jestliže zde existují náboženství – mezi něž patří buddhisté, muslimové a ostatní nekřesťanská náboženství, tak vždycky církev je připravena k dialogu s těmito náboženstvími.

Jak se církev připravuje na vstup do třetího tisíciletí?

Řekl bych, že je to vlastně taková příprava, jak ji naznačil jasně Svatý otec Jan Pavel II.,

a to jest obnova víry v Ježíše Krista. A toto je i smysl jubilea, které budeme v brzké době slavít. Abychom v osobě Ježíše Krista rozpoznali Boha a člověka, který přišel mezi nás, aby nás všechny zachránil od věčné smrti, a tak vlastně přinesl spásu všem lidem, celému světu. Svatý otec jasně říká, že toto jubileum je velké. Velké nejenom pro nás pro křesťany, ale skutečně pro celé lidstvo.

A také když se připravujeme na ono velké jubileum, tak bychom si měli uvědomit důstojnost člověka, důstojnost lidství. A ještě více – právě dnes – důstojnost ženy. Právě žena je tou, bez které není možné učinit radikální obrát, tuto změnu v životě společnosti. To je také smysl poselství, největšího poselství Ježíše Krista, poselství bliženské lásky, aby jeden člověk miloval druhého. Lásky je jedinou podmínkou pro spravedlnost ve světě.

Návštěva královéhradecké diecéze uzavírá Vaši návštěvu v České republice, jak na ni budete, pane kardinále, vzpomínat? Jaké dojmy si odvážíte zpátky do Říma?

S velkým smyslem pro dělení darů. Řekl bych, že zde nejsem nějakým oficiálním delegátem, vyslancem Svatého otce. Jsem zde, protože to cítím ve svém srdci, a to poselství je často větší než nějaký oficiální akt. Jako vyslanec srdce Svatého otce snažil jsem se opravdu otevřít své oči, své srdce co nejdříve, abych mohl dobře registrovat všechno to, co jsem v těchto dnech zde prožil. A o tom také budu svědčit. O tom, co jsem zde prožil budu svědčit Svatému otci, všem bis-

Jako vyslanec srdce Svatého otce snažil jsem se opravdu otevřít své oči, své srdce co nejdříve, abych mohl dobře registrovat všechno to, co jsem v těchto dnech zde prožil.

kupům, kteří za mnou přicházejí do Říma a také členům kongregace, které předsedám, kongregace pro biskupy.

Spolu se svými spolupracovníky jsem odpovědný za 1660 diecézí celého světa. Moji spolupracovníci se samozřejmě podílejí na této zodpovědnosti. Po pět let tam také se mnou byl Mons. K. Simandl, který mne doprovází. (Pozn. red.: Mons. K. Simandl figuroval v doprovodu mimo jiné také jako překladatel. Překládal i tento rozhovor poskytnutý pro Český rozhlas.) Já také o tom všem krásném, co jsem zde prožil, co jsem viděl, budu svědčit i ve své rodné zemi, v Beninu. Byl jsem velmi rád, že jsem se zde mohl také setkat se studenty z Beninu, kteří jsou dneska již kvalifikovanými lékaři, inženýry, a kteří se skutečně profesionálně připravují na svoji budoucí práci v rodné zemi. Zdravím a děkuji všem.

připravil –jb–

Medjugorje 1. 8. 1996

Pochválen buď Ježíši!

– Modlit se, to je neustálý pokyn P. Marie v těchto zmatených časech. Během poslední schůzky na kopci s Ivanem (ten je teď v USA) Gospa opakovala: „Drahé děti, dnes večer vás prosím, abyste se modlili; nechci vám říct nic jiného než: Modlete se! Budteými modliteli!“

– Jelena Vasilij je přes léto zde a tak její modlitební skupina (roztroušená od r. 1991) se znovu schází (v úterý večer u kostela). Gospa řekla o této skupině, formované dlouhá léta v její škole, že je „mocnější než atomová továrna“. Tak tomu je s každou skupinou, která žije jednotu srdcí.

– Tereza má krásné svědectví. Její zeť vede už 3 roky ustavičnou válku proti její dceři Věře a proti celé rodině, kterou pokládá za bigotní. Říká jasně, že nevěří v Boha

a že nemá v úmyslu otevřít se těm hloupostem. Tereza odjíždí do Medjugorje, aby to vše svěřila Marii. Tentýž den má jít Věra k advokátovi, aby zahájila rozvodové řízení. Během dlouhé cesty autobusem Tereza přemílá všechny ty bolesti ve svém srdci. Děsí ji vidět svou vnučku Harmony roztrhanou mezi otcem a matkou; ti se bijí a mluví o rozvodu i před ní. A Harmony nesní než o tom, aby měla bratříčka nebo sestřičku!

Jak dorazila do Medjugorje, Tereza slyší o „výměně“, kterou je možno udělat s P. Marií. Rozhodne se tedy odevzdat úplně svůj problém a svou bolest Gospě a říká jí: „Postarej se o Věru a její rodinu a já se budu zabývat modlitbou na Tvé úmysly.“ Po této smlouvě jde k „Modrému kříži“, kde se vroucně modlí za to, oč prosí Gospu: nevěřící, mladí, hříšníci, kněží, mír v srdcích atd... A první večer telefonát: dcera nakonec anulovala setkání

s advokátem, protože se chce naposledy pokusit zachránit své manželství. Dny utíkají a každý večer po famím programu Tereza odběhne k „Modrému kříži“, kde se dlouho, ve velké důvěře modlí na Mariiny úmysly.

Po návratu domů se s překvapením dovídá, že její zeť je úplně jiný. Dcera jí vypráví, jak se jednoho večera kolem 22 hod. díval z postele na televizi. Najednou ji volá: „Věro, pojď se rychle podívat! Vidíš ten velký modrý kříž nad televizorem?“ Věra neviděla nic, ale manžel naléhal: „Ale ano, podívej se dobře, je tam! Já ho vidím!“ – Nato Tereza vysvětlila dceři, že ten modrý kříž zná! V Medjugorje se před ním každý den modlila, právě v tu hodinu. Gospa opravdu přijala její výměnu: Postarala se o jejího zetě, zatímco ona se starala o její úmysly.

Od té doby (červen 95) Věra a její muž se vrátili na cestu

s církví. Přijali svátost smíření. Věra po deseti a její manžel po dvaceti letech. Každý den se v rodině společně modlí – a malá Harmony má pro vás dobrou zprávu: Na podzim čeká bratříčka!

– Drahá Gospo, když je to takhle, tak pro Tebe máme další výměny!

Srdečně

Sr. Emmanuela

Pokračování ze strany č. 5

Návštěva kardinála Bernardina Gantina v naší vlasti

Jižní Čechy

Úterý 13. srpna bylo v programu kardinála Bernardina Gantina vyhrazeno návštěvě českobudějovické diecéze. První zastávkou v jižních Čechách bylo starobylé historické město Tábor, jehož založení je úzce spojeno s husitskými náboženskými tradicemi. V doprovodu generálního vikáře českobudějovické diecéze Mons. Václava Dvořáka navštívil vatikánský host známé mariánské poutní místo Klokoty u Tábora, které je zároveň sídlem Papežského misijního díla v České republice. S ředitelem této instituce, superiorem kongregace Oblátů P. Zdeňkem Čížkovským, hovořil kardinál Gantin kromě jiného o jeho zkušenostech z Jižní Afriky, kde P. Čížkovský před svým návratem do vlasti dlouhá

léta jako misionář působil. Další zastávkou byl děkanský chrám Nanebevstoupení Páně, kde vzácného hosta přivítal tábořský děkan a bývalý sekretář kardinála Františka Tomáška, Mons. Vladimír Vyhlička.

Z Tábora pak kardinál Gantin odcestoval do jihočeské metropole Českých Budějovic, kde jej v budově biskupské rezidence očekával biskup Mons. Antonín Liška, zástupci katedrální kapituly, městské duchovní správy a Teologické fakulty Jihočeské univerzity. Při prohlídce města africký kardinál vysoce hodnotil architektonickou stránku historického centra a z městských chrámů si prohlédl katedrálu sv. Mikuláše a gotický klášterní kostel Panny Marie – ochránitelky města. V odpoledních hodinách se

V biskupském domě v Hradci Králové pozdravily vzácného hosta autority města, okresu a zástupci školství.

děkan kardinálského kolegia setkal v reprezentačních prostorách biskupské rezidence s primátorem města ing. Miroslavem Benešem. Vatikánský představitel ocenil spolupráci mezi městskými a církevními institucemi a vybídl k jejímu dalšímu prohlubování.

V podvečer uvítaly kardinála Gantina stovky poutníků z okolí i zdáli na největším jihočeském poutním místě – Lomci. Při slavnostní mši v rámci Fatimského dne koncelebroval rovněž apoštolský nuncius Giovanni Coppa, českobudějovický biskup Antonín Liška a dvacet shromáždě-

ných kněží. Kardinál poděkoval za vřelé přijetí, kterého se mu dostalo, a vyzdvihl romantickou krásu tohoto poutního místa, která je ještě umocněna poezií mariánské úcty. Africký poutník připomněl, že jižní Čechy daly církvi mnohé misionáře a za všechny jmenoval osobu philadelphského biskupa Jana Neumanna, rodáka z pošumavských Prachatic, který byl povýšen k úctě oltáře. Kardinál vzpomněl též na osudné výstřely na Svato-petrském náměstí v Římě, které 13. května před patnácti roky šokovaly světovou veřejnost. Zdůraznil, že díky asistenci Panny Marie máme dnes Svatého otce stále mezi námi a vyjádřil naději, že právě ona – patronka Lomečku – zprostředkuje duchovní obrodu i celého jihočeského regionu. Bylo rovněž zmíněno, že současný českobudějovický pastýř Mons. Antonín Liška patřil, jako bývalý pražský světící biskup, mezi nejbližší spolupracovníky kardinála Františka Tomáška. Biskup Liška ve své promluvě zmínil fatimské poselství Matky Boží a stálou aktuálnost výzvy k vnitřnímu obrácení. Liturgie byla zakončena apoštolským požehnáním a uctěním milostné sošky lomecké Madony. Před odjezdem z Lomce se kardinál Gantin setkal s generální představenou kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka Arsenií Balkovou, která jej informovala o životě své řeholní rodiny.

Plzeňská diecéze

Ve středu 14. srpna navštívil kardinál Bernardin Gantin plzeňskou diecézi. V doprovodu plzeňského biskupa Mons. Františka Radkovského navštívil nejprve katedrálu sv. Bartoloměje a budovu biskupství, kde se setkal s některými zaměstnanci západočeského ordinariátu a kněžími, kteří v Plzni působí. V odpoledních hodinách se konala prohlídka Meditační zahrady a vatikánský host byl podrobně seznámen s historií a účelem

vzniku tohoto jedinečného díla. V kapli Meditačního centra se rovněž konala bohoslužba, věnovaná památce polského mučedníka z období II. světové války – sv. Maxmiliána Kolbeho, jehož památka na dnešní den v církevním kalendáři připadá. Zde byla rovněž příležitost k rozhovoru s představiteli městské správy, zástupci regionálních sdělovacích prostředků a plzeňskými vysokoškoly. Večerní program byl soukromého charakteru a pan kardinál jej strávil s představiteli plzeňské diecéze a města.

Do čtvrtěčního programu byla zařazena návštěva poutního místa Svatá Hora u Příbrami. V 9.00 hod. zde koncebroval kardinál Bernardin Gantin slavnou mší svatou spolu s papežským nunciem G. Coppou a biskupem Josefem Škarvadou.

Královéhradecká diecéze – všichni máme být misionáři v tomto světě

Poslední den svého pobytu v České republice strávil vatikánský host, děkan kardinálského kolegia a prefekt Kongregace pro biskupy kardinál Bernardin Gantin v královéhradecké diecézi.

Za účasti papežského nuncia arcibiskupa Giovanni Coppy, sídelního biskupa Karla Otčenáška, světícího biskupa Josefa Kajneka, sekretáře České biskupské

Kardinál Bernardin Gantin s královéhradeckým biskupem Mons. Karlem Otčenáškem.

konference Mons. Karla Simandla, v doprovodu kapituly a za asistence kněží se kardinál odebral do katedrály Svatého Ducha.

Pan kardinál zdůraznil, že k nám přichází jako bratr a přítel. „Nejsem žádným zvláštním delegátem, dnes se však cítím, jako bych byl velvyslancem milosrdného a otevřeného srdce Svatého otce.“ Vzpomněl, že před padesáti lety to byl právě Duch svatý, kterému je královéhradecká katedrála zasvěcena, který způsobil, že jako mladý muž přijal kněžské svěcení. Kardinál vyzval všechny přítomné, aby se stali misionáři Ducha svatého ve světě. V předvečer svatodušních svátků papež v Římě vyhlásil velkou lidovou misi – tak i my všichni máme pracovat. Druhou myšlen-

kou Gantinova poselství bylo přání, abychom se navzájem posilovali v síle lásky.

Pak se čtyřiasedmdesátiletý černošský kardinál odebral do biskupského domu, kde ho pozdravily autority města, okresu a zástupci školství. Nechyběla ani krátká tisková konference pro novináře.

V odpoledních hodinách si kardinál Gantin prohlédl nově budované pastorační centrum a požehnal ho. Pak odjel do Králík, kde v tamnějším řeholním společenství celebrou mši svatou.

(Zprávy o návštěvě kardinála Bernardina Gantina poskytl tiskové středisko České biskupské konference.)

Církevní aktuality

Nový příklon k náboženství

Vídeň: Arcibiskup Christoph Schönborn vidí na západě nový příklon k náboženství. Každá společnost potřebuje podle něho závazné normy, aby mohla existovat. Zvláště u mladých lidí pozoruje velkou otevřenost, která je výsledkem značné dezorientace. To představuje pro církev dosud netušenou výzvu, prohlásil arcibiskup.

Republikáni proti umělým potratům

USA: Republikáni se jasně vyslovili proti umělým potratům. Na svém sjezdu v San Diegu schválili 12. 8. volební program. Dokument odsuzuje použití veřejných prostředků k potratům a žádá jmenování soudců, kteří „budou respektovat tradiční rodinu a posvátný charakter nevinného lidského života“. Ve straně panuje v otázce potratů přesto určitá nejednotnost.

Plán ke zřízení mezinárodního soudu

OSN: V New Yorku se připravuje projekt ke zřízení Mezinárodního soudu, který by posuzoval zločiny genocidy. Těžké poměry v bývalé Jugoslávii a Ruandě ukázaly, že je třeba, aby se jimi zabýval zvláštní soud. Zvláštní komise OSN vypracovala v těchto dnech návrh na složení soudu.

ČBK

□ Jubileum brněnského biskupa

V úterý 20. srpna oslavil 50 let brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle.

Narodil se 20. srpna 1946 v obci Bosonohy (dnes již součást města Brna). Otec: mistr v textilní továrně, v letech 1949–1959 z politických důvodů ve vězení. Matka: žena v domácnosti. Oba již zemřeli. Měl dva bratry: nejstarší Karel je také knězem, prostřední tragicky zemřel v r. 1958.

Na základní školu chodil v Bosonohách a ve Střelčicích, kvůli otci se nemohl dostat na školu, proto nastoupil do učení na obor slévač ve Šmeralových závodech v Brně. Během učení byl přeřazen do ZJŠ Brno, závod Zvonářka, kde pak také pracoval jako slévač. Během zaměstnání navštěvoval Střední školu pro pracující v Brně, kde v r. 1966 maturoval. Po maturitě studoval na Vysokém učení technickém v Brně. Studium nedokončil.

V letech 1969–1971 vykonával základní vojenskou službu (jako tankista). Po návratu pracoval jako dělník na stavbě dálnice Praha-Brno.

V r. 1971 přijat do semináře v Litoměřicích ke studiu teologie. 27. 6. 1976 vysvěcen v brněnské katedrále na kněze.

V letech 1976–1982 působil jako duchovní v Jaroměřicích nad Rokytnou, Jihlavě, Znojmě, Slavkově u Brna, Velkých Němčicích a Starovicích.

Od r. 1982 do r. 1990 působil v kněžském semináři v Litoměřicích nejdříve jako prefekt, později jako rektor.

14. 2. 1990 byl papežem jmenován diecézním biskupem brněnským (po 18 letech uprázdněného biskupského stolce).

31. 3. 1990 vysvěcen v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla na biskupa olomouckým arcibiskupem Františkem Vaňákem (spolusvětitel: arcibiskup vídeňský kardinál Hans Hermann Groer, litoměřický biskup Josef Koukl – oba rodáci z brněnské diecéze).

Biskup Cikrle je členem Stálé rady ČBK, předsedou komisí ČBK pro vzdělávání a výchovu kněží, pro rodinu a sociální péči a pro duchovní péči v armádě.

Toto významné životní jubileum oslavil brněnský biskup spolu s pozvanými biskupy a kněžími z domova i ze zahraničí, uprostřed věřících své diecéze v brněnské katedrále sv. apoštolů Petra a Pavla v Brně-Petrově v úterý 20. srpna v 17.30 hod. slavnostní koncelebrou bohoslužbou.

□ Nejstarší kardinál světa

Téměř jednu třetinu života, asi 30 let, strávil kardinál Ignatius Gong Pinmei ve vězení. Říman, který žije v exilu v USA, se dožil

2. srpna 95 let a je nejstarším kardinálem na světě. Roku 1979 ho papež Jan Pavel II. jmenoval „In pectore“ kardinálem. Jmenování bylo uveřejněno až roku 1991. Jeho římským titulárním kostelem je chrám San Sisto postavený v 5. století na starobylém Via Appia.

Kardinál Gong se narodil roku 1901 v Poutongu v diecézi Šanghaj v rodině s dlouhou katolickou tradicí. V roce 1919 vstoupil do diecézního semináře v Šanghaji. 28. 5. 1930 byl vysvěcen na kněze. V letech 1930 až 1949 byl rektorem různých škol. 9. 6. 1949 ho papež jmenoval biskupem v Suzhou. 15. 7. 1950 se stal biskupem v Šanghaji. Současně byl pověřen řízením diecézí Suzhou a Nanking. 17. března 1960 byl odsouzen k doživotnímu žaláři. Po svém propuštění na svobodu žil 3 roky v domácím vězení, a až v roce 1988 mu byla vrácena občanská práva.

□ Posila pro petriny a boromejky

Brno: Letošní svátek Nanebevzetí Panny Marie byl pro Kongregaci bratří Nejsvětější svátosti (petrini) radostným dnem. Při večerní mši 15. srpna vstoupili čtyři mladí muži v kostele sv. Magdalény v Brně do noviciátu této kongregace. Z rukou představeného P. Vojtěcha Antonína Jeniše přijali řeholní šat, stanovy kongregace a růženec.

Jednoroční noviciát je časem přípravy na řeholní život a letos se stěhuje z Brna do mateřského domu kongregace v Českých Budějovicích.

Znojmo: V rámci slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 14. a 15. srpna, složilo v řeholním domě ve Znojmě-Hradišti devět mladých sester Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského své první řeholní sliby. Těmito časnými sliby, které se po uplynutí jednoho roku obnovují, se sestry zavazují k životu v duchu milosrdenství, čistoty, chudoby a poslušnosti. K celoživotním slibům mohou sestry přistoupit nejdříve po třech ročních obdobích.

Dvanáct sester přijalo též řeholní šat a nové řádové jméno. Tato symbolika vyjadřuje životní snahu těchto mladých žen o intenzivní život s Bohem ve službě druhým, po vzoru velikých postav církevních dějin.

□ Ukradené dvě strany rukopisu

Vatikán – USA: Penzionovaný profesor dějin umění se 13. srpna přiznal, že ukradl z Vatikánské knihovny dvě strany rukopisu ze 14. století. Soudce amerického státu Ohio ho však nechce potrestat. Historik byl zatčen během vyšetřování v květnu t.r. po zjištění ztráty Vatikánskou knihovnou. Ke krádeži došlo v roce 1987. ČBK

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE
Termín: 23. – 28. 9. 1996
Cena: 1 895,- Kč + 33 DM

NÁRODNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO V PRAZE POŘADÁ

SEMINÁŘ PRO KATECHETY Z CELÉ REPUBLIKY.

Seminář proběhne ve dnech 25. – 28. října 1996 (pátek až pondělí)

v Ústí nad Orlicí v Kulturním domě.

Finanční náklady: účastník si zaplatí cestu a účastnický příspěvek 200,- Kč. (Ostatní náklady platí Česká biskupská konference – z příspěvků dárců a sponzorů.)

Program: Zajímavé přednášky odborníků z našich teologických fakult.

Katecheze Mons. Vincenza Zaniho – vedoucího katechetické komise Italské biskupské konference

Neděle: duchovní obnova

Katechety a kněze srdečně zvou pořadatelé – pracovníci Národního katechetického střediska a především naši otcové biskupové, kteří svůj zájem o Vás a úctu k Vaší nelehké práci vyjádřili výraznou finanční podporou.

Věříme, že účast na této akci Vás upevní a povzbudí v hlásání Krista, za což se spolu s námi modlete.

Pořadatelé 1. celostátního setkání katechetů se obracejí na ty, kterým leží na srdci náboženské vzdělání dětí, mládeže a dospělých, o finanční příspěvek na pomoc při úhradě formačního setkání katechetů, které se bude konat ve dnech od 24. do 28. října 1996 v Ústí nad Orlicí. Příspěvky, prosíme, zasílejte na konto České spořitelny Praha 6, ČBK 732757–068/0800, variabilní symbol 25281096.

LETOŠNÍ POUTĚ V SEPEKOVĚ (okres Písek) začínají 7. září v 18.00 hod. mší svatou pro mládež. Po ní následuje večerní adorace.

„Malá pout“ je v neděli 8. září.

Mše sv. v 9.00 a 10.30 hod., odpoledne v 15.00 hod. svátostné požehnání. V předvečer hlavní pouti 14. září je mše sv. v 18.00 hod. V neděli 15. září jsou mše sv. v 9.00 a 10.30 hod. (celebruje Michael J. Pojezdný, strahovský opat), v 15.00 hod. svátostné požehnání.

22. neděle v mezidobí 1. 9.

Žalm 63,2-4

Jaký je to asi Bůh, jak ho asi žalmista vidí, když po něm tak touží? Bůh zavlažující, životodárný, nemohu bez něho žít... Snad ho také tak vidím. Mohu to tedy teď říci Pánu svými slovy, která jdou ze srdce.

Pondělí 2. 9.

1 Kor 2,1-5

Ukřižovaný Ježíš Kristus – a moc Boží, na níž stojí víra. Dá se to vůbec spojit? Je třeba vidět v kříži dovršenou lidskou bezmoc (kterou také prožívám a bojím se jí), do které vstupuje Boží moc. S Ježíšem teď umírám ne proto, abych by mrtev, ale abych byl živ z Boha – teď i navěky.

Úterý 3. 9.

1 Kor 2,12-16

Může to být podklad k neuvěřitelné pyšce, pokud nepochopím, že Duch svatý nemůže být nikdy a nikde a nijak produktem a výsledkem našeho snažení, našich kvalit – že je pouze a jedinec Božím darem. Tento dar nám umožňuje žít s Bohem, pokud ho den co den přijímáme.

Středa 4. 9.

1 Kor 3,1-9

Praktická otázka: s kým v církvi držím? S kterým „Apollem“? se kterou skupinou? A které vylučuji a nepřijímám ve jménu těch, které mám rád? S obrácením v té věci mohu začít okamžitě.

Čtvrtek 5. 9.

1 Kor 3,18-23

Mám být moudrým, nebo mám být blázen? Někdo by raději to prvé, jiný to druhé. Jenže nejde o to, vybrat si; jde o to, patřit Kristu, a to v tom stavu, v jakém jsem. Teď se mu mohu znovu dát, dát se mu v tom, kde jsem doposud jen a jen svůj (ať už jako mudrc nebo jako blázen).

Pátek 6. 9.

1 Kor 4,3-5

Není do Pánova příchodu příliš dlouhá doba? Stojí za to počkat! Konečný úsudek o mně, ale i o bližním vynese někdo, kdo za mne (ale i za něho) zemřel na kříži. Jak se budu tvářit, až neodsoudí bližního, kterého já jsem suverénně odsoudil?

Sobota 7. 9.

1 Kor 4, 7

Udělujeme před tváří Boží inventuru svého bohatství (většinou před ním přebíráme jen své hříchy – a to není právě to, zač bychom ho chválili). A poděkujeme!

Neděle 1. září 22. neděle v mezidobí	– 1. čt.: Jer 20,7-9 Ž: 63 (62),2.3-4.5-6.8-9 2. čt.: Řím 12,1-2 Ev.: Mt 16,21-27	odp.: 2b
Pondělí 2. září férie	– 1. čt.: 1 Kor 2,1-5 Ž: 118,97.98.99.100.101.102 Ev.: Lk 4,16-30	odp.: 97a
Úterý 3. září památka sv. Řehoře Velikého	– 1. čt.: 1 Kor 2,10b-16 Ž: 144,8-9.10-11.12-13ab.13cd-14 Ev.: Lk 4,31-37	odp.: 17a
Středa 4. září férie	– 1. čt.: 1 Kor 3,1-9 Ž: 32,12-13.14-15.20-21 Ev.: Lk 4,38-44	odp.: 12b
Čtvrtek 5. září férie	– 1. čt.: 1 Kor 3,18-23 Ž: 23,1-2.3-4ab.5-6 Ev.: Lk 5,1-11	odp.: 1a
Pátek 6. září férie	– 1. čt.: 1 Kor 4,1-5 Ž: 36,3-4.5-6.27-28-39-40 Ev.: Lk 5,33-39	odp.: 39a
Sobota 7. září nez. pam. sv. Melichara Grodeckého nebo sob. pam. Panny Marie	– 1. čt.: 1 Kor 4,6-15 Ž: 144,17-18.19-20.21 Ev.: Lk 6,1-5	odp.: 18a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	1. 9.	2. 9.	3. 9.	4. 9.	5. 9.	6. 9.	7. 9.
Antifona	919	934	1722	964	980	996	1012
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1723	964	981	997	1013
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1724	969	985	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	713	939	1492	969	985	1002	1017
Prosby	924	939	1724	969	985	1002	1017
Záv. modlitba	713	939	1492	970	986	1002	1493
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory: SO							
Hymnus	915	929	944	1727	975	991	1008
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1730	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	712	713	948	1492	979	995	1011
Prosby	918	933	948	1731	979	995	1011
Záv. modlitba	713	713	948	1492	980	996	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

